

Arrest

nr. 200 596 van 1 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Rom afkomstig uit Suva Reka (Kosovo) en bent Servisch staatsburger. Op 10 september 1999 diende u samen met uw echtgenote, Zelfije Beraj (O.V. X), in België een eerste asielaanvraag in. U verklaarde dat drie Albanezen jullie gedwongen hadden om jullie huis in Kosovo te verlaten. Samen met uw echtgenote en kinderen was u vervolgens naar Titograd (het huidige Podgorica) in Montenegro vertrokken, alwaar jullie in een tentenkamp verbleven. Ten gevolge van de slechte economische toestand verlieten jullie Podgorica en kwamen jullie naar België. Na op 2 november 2000 een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk was te hebben genomen, nam het Commissariaat-generaal voor de

Vluchtelingen en de Staatlozen op 29 maart 2006 een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling omdat u geen gevolg had gegeven aan de oproeping en de vraag om inlichtingen die u werden verstuurd op uw gekozen woonplaats. Op 11 april 2006 diende u een beroep in bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, die op 10 januari 2007 besloot u de vluchtelingenstatus evenals de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Uw vluchtrelaas werd immers als ongeloofwaardig beschouwd. Op 17 april 2007 en op 22 mei 2007 diende u respectievelijk een tweede en een derde asielaanvraag in. U verklaarde dat uw oma en uw broer in Kosovo vermoord waren en dat jullie niet terug konden aangezien jullie geïntegreerd waren in België. De Dienst Vreemdelingenzaken besloot deze beide asielaanvragen niet in overweging te nemen. Op 10 juli 2016 werd u door de Belgische autoriteiten gerepatriëerd naar Servië. Na uw repatriëring naar Servië verbleef u een zevental maanden bij een zus van u in Kraljevo. De wijkagent weigerde u evenwel in te schrijven op dit adres aangezien er reeds teveel personen op dit adres woonden. Na veel smeken van uw zus besloot de agent u dan toch in te schrijven, maar hij zei u dat u de benodigde documenten niet zou ontvangen. Hierdoor kon u geen 'sis-kaart' (sic) krijgen en geen beroep doen op de nodige gezondheidszorgen. Wanneer u op consultatie ging bij een dokter kreeg u te horen dat het hen niet interesseerde wat er aan de hand was met u. Uiteindelijk besloot u om te verhuizen. U vond een barak, vlak bij het huis van uw zus in Kraljevo, waar u een aantal maanden verbleef. U trachtte in uw onderhoud te voorzien door plastic flessen te verzamelen en te verkopen. Omdat u in Servië geen leven had, besloot u terug te keren naar uw geboorteplaats Suva Reka in Kosovo. Daar ging u naar uw oude huis. U zag dat dit met de grond gelijk gemaakt was en dat er een nieuw huis op stond. U werd er in elkaar geslagen door een Albanees, die Selim heette en die uit was op uw bezittingen. Uw buurman, Agim Gashi, ving u op. Hij vertelde u dat die Selim ook de persoon was die uw broer vermoordde in 2001. Aangezien zowel uw broer als uw oma vermoord werden in Kosovo en u in elkaar werd geslagen, besloot u dat u niet langer in Kosovo kon blijven. Via Servië en Hongarije kwam u terug naar België. Op 16 januari 2018 diende u een vierde asielaanvraag in vanuit het gesloten Centrum voor Illegalen te Merksplas, alwaar u vijf dagen eerder naar toe was gebracht omdat u door de politie illegaal werd aangetroffen op het Belgisch grondgebied. Deze vierde aanvraag werd door het Commissariaat-generaal op 22 januari 2018 in overweging genomen. U wenst niet naar Kosovo terug te keren omdat u er bijna vermoord werd. U wenst niet naar Servië terug te keren omdat Roma er geen rechten hebben en u er niet medisch verzorgd kan worden. Bovendien verblijven al uw familieleden in België en zijn uw kinderen hier opgegroeid en spreken ze Nederlands.

U bent in het bezit van een Servische identiteitskaart, uitgereikt op 2 april 2015, en een Servisch paspoort, uitgereikt op 17 juni 2010 en tien jaar geldig. Ter staving van uw problemen in Kosovo legde u enkele foto's van vernielde woningen en uw (voormalige) grond in Kosovo, een foto van uw GSM met het nummer van Agim Gashi, en een filmpje van tijdens uw vlucht neer.

B. Motivering

Allereerst dient opgemerkt te worden dat uw vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of uw risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beoordeeld dient te worden ten aanzien van het land / de landen waarvan u de nationaliteit bezit.

U, als Rom afkomstig uit Kosovo, dat u evenwel al sinds eind de jaren '90 verlaten heeft, heeft actueel met zekerheid de Servische nationaliteit. Dit blijkt zowel uit uw eigen verklaringen (CGVS 31.01.2018 p. 4) als uit de meest recente identiteitsdocumenten die u bezit, met name een Servische identiteitskaart, uitgereikt in 2015, en een Servisch paspoort, uitgereikt in 2010 en geldig tot in 2020. Bovendien werd u in juli 2016 door de Belgische autoriteiten naar Servië gerepatriëerd en verbleef u, met uitzondering van enkele dagen in Kosovo, de hele tijd in Servië tot u besloot opnieuw naar België te komen. Daarenboven keerde u ook voor uw repatriëring al eens naar Servië terug om documenten te regelen en is het ook daar dat u nog familie heeft, in casu een zus en haar gezin (CGVS 31.01.2018 p. 4, 7). Uw vrees zal dan ook beoordeeld worden ten aanzien van Servië.

Artikel 57/6/1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van voornoemde Vreemdelingenwet of tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal

Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Bij KB van 17 december 2017 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst. Een land wordt als een veilig land van herkomst beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 (artikel 57/6/1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980). De vaststelling dat Servië als veilig land van herkomst wordt beschouwd, hangt onder meer af van het feit of dit land beschikt over een systeem van efficiënte sancties tegen vervolging of ernstige schade. De beoordeling die ertoe leidt dat een land van herkomst als veilig wordt beschouwd, houdt rekening met de mate waarin dit land bescherming tegen vervolging en mishandeling biedt. Daartoe wordt er onderzocht of de personen die deze daden plegen, daadwerkelijk worden gestraft wanneer ze verantwoordelijk geacht worden voor de feiten in dat land (considerans nr. 42, Richtlijn 2013/32/EU (procedurerichtlijn (herziening))), en of dit land beschikt over een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schendingen van de rechten en vrijheden die worden gedefinieerd in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en/of in het internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, en/of het VN-Verdrag tegen foltering (artikel 57/6/1, derde lid, van de wet van 15 december 1980; bijlage I van Richtlijn 2013/32/EU (procedurerichtlijn (herziening))).

De doeltreffendheid van de bescherming van de autoriteiten van Servië werd aldus op voorhand onderzocht en Servië kan veilig in de zin van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 worden genoemd. Aangezien Servië een veilig land van herkomst is in de zin van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980, wordt er verondersteld dat een asielzoeker er veilig is, behalve als hij elementen in tegengestelde zin voorlegt (considerans nr. 40, Richtlijn 2013/32/EU (procedurerichtlijn (herziening))). Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonst dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit is hier evenwel niet het geval.

U verklaart dat u niet naar Servië terug kan omdat u er als Roma geen enkel recht heeft - zo heeft u er geen recht op een identiteitsdocument of een 'sis-kaart' (sic) om u medisch te laten verzorgen - en dat er u gezegd werd dat u uw rechten maar moet gaan zoeken in Kosovo, (CGVS 31.01.2018 p. 4, 14). In dit verband kan vooreerst gewezen worden op de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal. Deze informatie toont aan dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. In dit verband werd in 2016 een nieuwe strategie voor de sociale inclusie van de Roma voor de periode 2016-2025 aangenomen. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategie, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Voorts kan nog gewezen worden op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Wat uw persoonlijke situatie betreft, wees u er op dat u na uw repatriëring in juli 2016 bij een zus van u verbleef in Kraljevo, dat u geprobeerd heeft u daar te laten registreren maar dat de gemeente geweigerd heeft u een identiteitskaart uit te reiken omdat u zich niet op het adres van uw zus kon laten inschrijven omdat er daar al teveel mensen woonden (CGVS 31.01.2018 p. 7, 14). Aan deze door u beweerde poging om u te laten registreren bij uw zus en de weigering van de gemeente om u vervolgens een identiteitskaart uit te reiken kan evenwel geen enkel geloof worden gehecht. Niet alleen legt u hiervan geen enkel begin van bewijs neer, uw bewering dat de gemeente weigerde u een nieuwe identiteitskaart uit te reiken staat ook haaks op uw bewering dat de wijkagent u na veel smeken van uw zus uiteindelijk toch heeft ingeschreven op haar adres (CGVS 31.01.2018 p. 7). Voorts beweerde u dat u ook niet zelf iets kon gaan huren om u dan op dat adres te kunnen laten registreren en alzo toch aan de nodige documenten te kunnen geraken, omdat het in Servië zo is dat men daar een eigendom voor moet hebben of zelf iets gebouwd moet hebben; iets huren volstaat in Servië niet (CGVS 31.01.2018 p. 7, 15). Dergelijke uitleg mist elke realiteitszin – het spreekt voor zich dat niet iedere in Servië geregistreerde burger een eigendom bezit -, en wordt evenmin ondersteund door de vaststelling dat uw echtgenote in het bezit is van een Servisch paspoort, uitgereikt in 2010, met een domicilie op een adres in Belgrado (zie kopie van eerste bladzijde van dit paspoort in het administratief dossier). Uit niets in uw verklaringen blijkt dat u of uw echtgenote een eigendom zouden bezitten in Belgrado. Indien dit wel het geval zou zijn, kan het Commissariaat-generaal overigens al helemaal niet inzien waarom, gelet op de registratie van uw echtgenote, een registratie voor u in Servië, op een ander adres dan dat van uw zus, niet mogelijk zou zijn.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u duidelijk maakte dat uw familie vele honderden euro's voor u betaalt in België voor huur en diverse andere voorzieningen en dat zij u ook tijdens uw verblijf in Servië financieel ondersteunde en u zelfs wilde helpen met het vinden van een huis toen u nog in Servië was (CGVS 31.01.2018 p. 9). Daarnaast vond u in Servië manieren om ook zelf in uw eigen onderhoud te voorzien. Zo ging u plastic flessen verzamelen die u vervolgens doorverkocht (CGVS 31.01.2018 p. 8-10). Dat u in Servië geen ander werk vond, weet u zelf aan de algemene slechte economische toestand in het land (CGVS 31.01.2018 p. 10, 15).

U heeft aldus geen geloofwaardige of overtuigende elementen aangebracht dat het huren van een eigen degelijk onderkomen en het verkrijgen van een registratie op basis daarvan voor u in Servië om redenen uit de Conventie onmogelijk zou zijn.

Hieruit vloeit voort dat u ook uw bewering in Servië geen beroep te kunnen doen op de aldaar aanwezige gezondheidszorgen omdat u geen 'sis-kaart' (sic) kan verkrijgen geenszins overtuigend is (CGVS 31.01.2018 p. 14). U verklaarde dat u geprobeerd heeft een dergelijke kaart aan te vragen – een bewering waarvan u evenmin bewijzen aanbrengt -, maar dat u er geen kon krijgen omdat men u zei dat u in Kosovo ingeschreven was (CGVS 31.01.2018 p. 14). Daar uw verklaringen over uw poging tot registratie in Servië na uw repatriëring ongeloofwaardig zijn (zie supra) en uit uw paspoort van 2010 inderdaad een domicilie in Kosovo, met name in Suva Reka, blijkt, kan de weigering van de bevoegde

diensten u een 'sis-kaart' uit te reiken aldus geenszins zonder meer gelijkgesteld worden met vervolging of ernstige schade. Gezien de hierboven vastgestelde mogelijkheid tot het huren van een eigen onderkomen en registratie op dat adres, blijkt uit niets, mits het vervolgens ondernemen van de nodige administratieve stappen, dat u niet aan de nodige documenten zou kunnen geraken om alsnog een beroep te kunnen doen op de in Servië beschikbare gezondheidsdiensten.

Dat de Servische artsen u systematisch duidelijk gemaakt zouden hebben dat het hen niet interesseerde wat er scheelde met u (CGVS 31.01.2018 p. 4) kan bezwaarlijk in overeenstemming gebracht worden met bovenstaande informatie aangaande de algemene situatie van Roma in Servië en is dan ook weinig overtuigend. Bovendien kan er nogmaals op worden gewezen dat in Servië mogelijkheden voorhanden zijn om gevallen van discriminatie aan te klagen en dat aan dergelijke klachten gevolg gegeven wordt (zie supra).

Zoals reeds bij uw eerste asielaanvraag werd aangegeven, kan volledigheidshalve herhaald worden dat in Servië, in het geval van veiligheidsproblemen, de nodige beschermingsmechanismen voor alle onderdanen, ongeacht etnische origine, aanwezig zijn. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie, met wie u tijdens uw verblijf in Servië nooit in aanraking kwam (CGVS 31.01.2018 p. 11), voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, is de geboekte vooruitgang aanzienlijk te noemen en is de transparantie van het gerecht verhoogd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo werd een nieuwe anticorruptiestrategie voor de periode 2013-2018 aangenomen en werd een bijhorend actieplan uitgewerkt. Servië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van voorgaande strategie. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Aldus meen ik dat er gesteld kan worden dat in het geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Uw uitspraak dat u niet naar Servië wil terugkeren omdat al uw familie in België verblijft en velen onder hen in België begraven zijn (CGVS 31.01.2018 p. 4, 22-23) dient vooreerst genuanceerd te worden. U heeft immers nog een zus in Kraljevo. Hoe dan ook betreft dit een louter persoonlijk motief dat op zich niet ressorteert onder de criteria uit de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Hetzelfde geldt voor uw verklaring dat uw kinderen in België zijn opgegroeid en Nederlands spreken (CGVS 31.01.2018 p. 22).

Tot slot kan worden opgemerkt dat, daargelaten of de door u aangehaalde feiten met betrekking tot Kosovo (moord op uw broer Idriz, moord op uw grootmoeder, perikelen omtrent de eigendommen van uw familie, aanval op u bij uw kortstondige terugkeer naar uw woonplaats) al dan niet geloofwaardig zijn, uw verklaringen inzake Kosovo niet langer relevant zijn daar u, zoals hierboven reeds uiteengezet werd, niet aangetoond heeft om redenen uit de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming niet terug te kunnen keren naar Servië, waarvan zowel u als uw echtgenote actueel het staatsburgerschap bezitten, alwaar uw echtgenote ook een registratie heeft en in verband waarmee u geenszins aannemelijk gemaakt heeft er zelf niet geregistreerd te kunnen worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd. Volledigheidshalve wijst het Commissariaat-generaal er nog op dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Servië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd niet meer relevant zou zijn.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Uw identiteit, uw oorspronkelijke herkomst uit Kosovo en uw actueel Servisch staatsburgerschap worden nergens betwist. Alle overige bewijsstukken betreffen de door u beweerde problemen in Kosovo en doen aldus geen afbreuk aan de bovenstaande conclusie dat u niet aannemelijk heeft gemaakt om redenen uit de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet naar Servië terug te kunnen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in

aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 17 december 2017, werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

2.4. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is *in casu* duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, zijnde Servië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, dit land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast *in casu* rust derhalve op verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"(...)Allereerst dient opgemerkt te worden dat uw vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of uw risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beoordeeld dient te worden ten aanzien van het land / de landen waarvan u de nationaliteit bezit.

U, als Rom afkomstig uit Kosovo, dat u evenwel al sinds eind de jaren '90 verlaten heeft, heeft actueel met zekerheid de Servische nationaliteit. Dit blijkt zowel uit uw eigen verklaringen (CGVS 31.01.2018 p. 4) als uit de meest recente identiteitsdocumenten die u bezit, met name een Servische identiteitskaart, uitgereikt in 2015, en een Servisch paspoort, uitgereikt in 2010 en geldig tot in 2020. Bovendien werd u in juli 2016 door de Belgische autoriteiten naar Servië gerepatriëerd en verbleef u, met uitzondering van enkele dagen in Kosovo, de hele tijd in Servië tot u besloot opnieuw naar België te komen. Daarenboven keerde u ook voor uw repatriëring al eens naar Servië terug om documenten te regelen en is het ook daar dat u nog familie heeft, in casu een zus en haar gezin (CGVS 31.01.2018 p. 4, 7). Uw vrees zal dan ook beoordeeld worden ten aanzien van Servië.

Artikel 57/6/1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van voornoemde Vreemdelingenwet of tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Bij KB van 17 december 2017 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst. Een land wordt als een veilig land van herkomst beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 (artikel 57/6/1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980). De vaststelling dat Servië als veilig land van herkomst wordt beschouwd, hangt onder meer af van het feit of dit land beschikt over een systeem van efficiënte sancties tegen vervolging of ernstige schade. De beoordeling die ertoe leidt dat een land van herkomst als veilig wordt beschouwd, houdt rekening met de mate waarin dit land bescherming tegen vervolging en mishandeling biedt. Daartoe wordt er onderzocht of de personen die deze daden plegen, daadwerkelijk worden gestraft wanneer ze verantwoordelijk geacht worden voor de feiten in dat land (considerans nr. 42, Richtlijn 2013/32/EU (procedurerichtlijn (herziening))), en of dit land beschikt over een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schendingen van de rechten en vrijheden die worden gedefinieerd in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en/of in het internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, en/of het VN-Verdrag tegen foltering (artikel 57/6/1, derde lid, van de wet van 15 december 1980; bijlage I van Richtlijn 2013/32/EU (procedurerichtlijn (herziening))).

De doeltreffendheid van de bescherming van de autoriteiten van Servië werd aldus op voorhand onderzocht en Servië kan veilig in de zin van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 worden genoemd. Aangezien Servië een veilig land van herkomst is in de zin van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980, wordt er verondersteld dat een asielzoeker er veilig is, behalve als hij elementen in tegengestelde zin voorlegt (considerans nr. 40, Richtlijn 2013/32/EU (procedurerichtlijn (herziening))). Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonst dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit is hier evenwel niet het geval.

U verklaart dat u niet naar Servië terug kan omdat u er als Roma geen enkel recht heeft - zo heeft u er geen recht op een identiteitsdocument of een 'sis-kaart' (sic) om u medisch te laten verzorgen - en dat er u gezegd werd dat u uw rechten maar moet gaan zoeken in Kosovo, (CGVS 31.01.2018 p. 4, 14). In dit verband kan vooreerst gewezen worden op de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal. Deze informatie toont aan dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. In dit verband werd in 2016 een nieuwe strategie voor de sociale inclusie van de Roma voor de periode 2016-2025 aangenomen. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategie, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Voorts kan nog gewezen worden op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen.

Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Wat uw persoonlijke situatie betreft, wees u er op dat u na uw repatriëring in juli 2016 bij een zus van u verbleef in Kraljevo, dat u geprobeerd heeft u daar te laten registreren maar dat de gemeente geweigerd heeft u een identiteitskaart uit te reiken omdat u zich niet op het adres van uw zus kon laten inschrijven omdat er daar al teveel mensen woonden (CGVS 31.01.2018 p. 7, 14). Aan deze door u beweerde poging om u te laten registreren bij uw zus en de weigering van de gemeente om u vervolgens een identiteitskaart uit te reiken kan evenwel geen enkel geloof worden gehecht. Niet alleen legt u hiervan geen enkel begin van bewijs neer, uw bewering dat de gemeente weigerde u een nieuwe identiteitskaart uit te reiken staat ook haaks op uw bewering dat de wijkagent u na veel smeken van uw zus uiteindelijk toch heeft ingeschreven op haar adres (CGVS 31.01.2018 p. 7). Voorts beweerde u dat u ook niet zelf iets kon gaan huren om u dan op dat adres te kunnen laten registreren en alzo toch aan de nodige documenten te kunnen geraken, omdat het in Servië zo is dat men daar een eigendom voor moet hebben of zelf iets gebouwd moet hebben; iets huren volstaat in Servië niet (CGVS 31.01.2018 p. 7, 15). Dergelijke uitleg mist elke realiteitszin – het spreekt voor zich dat niet iedere in Servië geregistreerde burger een eigendom bezit -, en wordt evenmin ondersteund door de vaststelling dat uw echtgenote in het bezit is van een Servisch paspoort, uitgereikt in 2010, met een domicilie op een adres in Belgrado (zie kopie van eerste bladzijde van dit paspoort in het administratief dossier). Uit niets in uw verklaringen blijkt dat u of uw echtgenote een eigendom zouden bezitten in Belgrado. Indien dit wel het geval zou zijn, kan het Commissariaat-generaal overigens al helemaal niet inzien waarom, gelet op de registratie van uw echtgenote, een registratie voor u in Servië, op een ander adres dan dat van uw zus, niet mogelijk zou zijn.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat u duidelijk maakte dat uw familie vele honderden euro's voor u betaalt in België voor huur en diverse andere voorzieningen en dat zij u ook tijdens uw verblijf in Servië financieel ondersteunde en u zelfs wilde helpen met het vinden van een huis toen u nog in Servië was (CGVS 31.01.2018 p. 9). Daarnaast vond u in Servië manieren om ook zelf in uw eigen onderhoud te voorzien. Zo ging u plastic flessen verzamelen die u vervolgens doorverkocht (CGVS 31.01.2018 p. 8-10). Dat u in Servië geen ander werk vond, weet u zelf aan de algemene slechte economische toestand in het land (CGVS 31.01.2018 p. 10, 15).

U heeft aldus geen geloofwaardige of overtuigende elementen aangebracht dat het huren van een eigen degelijk onderkomen en het verkrijgen van een registratie op basis daarvan voor u in Servië om redenen uit de Conventie onmogelijk zou zijn.

Hieruit vloeit voort dat u ook uw bewering in Servië geen beroep te kunnen doen op de aldaar aanwezige gezondheidszorgen omdat u geen 'sis-kaart' (sic) kan verkrijgen geenszins overtuigend is (CGVS 31.01.2018 p. 14). U verklaarde dat u geprobeerd heeft een dergelijke kaart aan te vragen – een bewering waarvan u evenmin bewijzen aanbrengt -, maar dat u er geen kon krijgen omdat men u zei dat u in Kosovo ingeschreven was (CGVS 31.01.2018 p. 14). Daar uw verklaringen over uw poging tot registratie in Servië na uw repatriëring ongeloofwaardig zijn (zie supra) en uit uw paspoort van 2010 inderdaad een domicilie in Kosovo, met name in Suva Reka, blijkt, kan de weigering van de bevoegde diensten u een 'sis-kaart' uit te reiken aldus geenszins zonder meer gelijkgesteld worden met vervolging of ernstige schade. Gezien de hierboven vastgestelde mogelijkheid tot het huren van een eigen onderkomen en registratie op dat adres, blijkt uit niets, mits het vervolgens ondernemen van de nodige

administratieve stappen, dat u niet aan de nodige documenten zou kunnen geraken om alsnog een beroep te kunnen doen op de in Servië beschikbare gezondheidsdiensten.

Dat de Servische artsen u systematisch duidelijk gemaakt zouden hebben dat het hen niet interesseerde wat er scheelde met u (CGVS 31.01.2018 p. 4) kan bezwaarlijk in overeenstemming gebracht worden met bovenstaande informatie aangaande de algemene situatie van Roma in Servië en is dan ook weinig overtuigend. Bovendien kan er nogmaals op worden gewezen dat in Servië mogelijkheden voorhanden zijn om gevallen van discriminatie aan te klagen en dat aan dergelijke klachten gevolg gegeven wordt (zie supra).

Zoals reeds bij uw eerste asielaanvraag werd aangegeven, kan volledigheidshalve herhaald worden dat in Servië, in het geval van veiligheidsproblemen, de nodige beschermingsmechanismen voor alle onderdanen, ongeacht etnische origine, aanwezig zijn. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie, met wie u tijdens uw verblijf in Servië nooit in aanraking kwam (CGVS 31.01.2018 p. 11), voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, is de geboekte vooruitgang aanzienlijk te noemen en is de transparantie van het gerecht verhoogd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo werd een nieuwe anticorruptiestrategie voor de periode 2013-2018 aangenomen en werd een bijhorend actieplan uitgewerkt. Servië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van voorgaande strategie. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Aldus meen ik dat er gesteld kan worden dat in het geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Uw uitspraak dat u niet naar Servië wil terugkeren omdat al uw familie in België verblijft en velen onder hen in België begraven zijn (CGVS 31.01.2018 p. 4, 22-23) dient vooreerst genuanceerd te worden. U heeft immers nog een zus in Kraljevo. Hoe dan ook betreft dit een louter persoonlijk motief dat op zich niet ressorteert onder de criteria uit de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Hetzelfde geldt voor uw verklaring dat uw kinderen in België zijn opgegroeid en Nederlands spreken (CGVS 31.01.2018 p. 22).

Tot slot kan worden opgemerkt dat, daargelaten of de door u aangehaalde feiten met betrekking tot Kosovo (moord op uw broer Idriz, moord op uw grootmoeder, perikelen omtrent de eigendommen van

uw familie, aanval op u bij uw kortstondige terugkeer naar uw woonplaats) al dan niet geloofwaardig zijn, uw verklaringen inzake Kosovo niet langer relevant zijn daar u, zoals hierboven reeds uiteengezet werd, niet aangetoond heeft om redenen uit de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming niet terug te kunnen keren naar Servië, waarvan zowel u als uw echtgenote actueel het staatsburgerschap bezitten, alwaar uw echtgenote ook een registratie heeft en in verband waarmee u geenszins aannemelijk gemaakt heeft er zelf niet geregistreerd te kunnen worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd. Volledigheidshalve wijst het Commissariaat-generaal er nog op dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Servië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd niet meer relevant zou zijn.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Uw identiteit, uw oorspronkelijke herkomst uit Kosovo en uw actueel Servisch staatsburgerschap worden nergens betwist. Alle overige bewijsstukken betreffen de door u beweerde problemen in Kosovo en doen aldus geen afbreuk aan de bovenstaande conclusie dat u niet aannemelijk heeft gemaakt om redenen uit de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet naar Servië terug te kunnen. (...)"

Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met deze motieven, maar de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het geven van theoretische beschouwingen en het tegenspreken en bekritisseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat uit verzoekers verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook correct steunen op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet om verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen.

2.5. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Romani machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd terecht geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag niet aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen verwijst de Raad naar het artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één maart tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF